

LUTAK LARÉN SOCIOMAN

[**Socioman** er en sammentrækning af sociologi og manipulation. Ordet er græsk, og betegnelsen bruges om en ekspert i samfundsindretning og relationer mellem forskellige grupper. En socioman behersker sociologiens indsigter, og er udelukkende drevet af en trang til at manipulere sine omgivelser for at opnå egne fordele på bekostning af fællesskabet. En sociolog interesserer sig typisk for at vurdere, hvordan samfundsstrukturer kan medvirke til at forbedre en given gruppe af menneskers livskvalitet. Sociomanen er derimod udelukkende optaget af at pleje sine egne interesser, og ser stort på, at det kan ske på bekostning af og direkte skade andre mennesker, selv store grupper og hele generationer. Sociomanen er således nært beslægtet med kryptomanen, der benytter sin ekspertviden om kryptering til egen vinding, og hydromanen der misbruger sin viden om vandteknologier til at slå ihjel og til at reservere klodens knappe vandresurser til opfyldelse af egne behov]

Kapitel 1 - Noah og Arti

Hvordan straffer man sin brors morder?

Noah havde glædet sig til dagens møde. Han var i meget bedre humør, end han havde været i meget lang tid. Han sov ikke så godt om natten. Drømmene forhindrede ham i at finde ro. Heller ikke i vågen tilstand havde han ordentligt fred for de foruroligende forestillinger. Der var i det hele taget en hel del, som ikke var som det plejede, syntes han. Bekymringerne var i voldsom stigning. Det lette og ubekymrede liv tilhørte fortiden. Der var ellers mange, som mente, at han ikke havde noget at være utilfreds med. En sød kæreste. Som endda elskede ham. En lejlighed som de færreste selv på toppen af deres karriere ville kunne komme i nærheden af. Et job så spændende, at det trodsede enhver beskrivelse. Det var som et eventyr og så umådeligt vigtigt, at meget af verdens fremtid afhang af hans succes. Han skulle derfor sørge for at holde tungen fuldkommen lige i munden. Og som om hans arbejde ikke gav nok livsindhold, var han også involveret i private projekter af massiv betydning for adskillige tusinde menneskers livskvalitet. Økonomisk uafhængig var han naturligvis også. Det havde han været længe. Takket været sin evne til at befinde sig på de helt rigtige steder på meget afgørende tidspunkter. Han havde kort sagt ingen grund til at beklage sig. Eller til ikke at kunne sove trygt om natten. Hvis ikke han skulle, hvem så?

Men hvorfor kunne han ikke? Det var de forbandede drømme. Hvor kom de fra? Han måtte tale med Oscar om muligheden for at lukke ned for dem. Når han kunne få et menneske til at leve evigt, kunne han vel også finde ud af at få sin kompagnon til at drømme ordentligt. Ham som han ret beset skyldte sin egen succes og frihedsgraderne til at skabe det perfekte menneske. Til glæde for alle programmets

taknemmelige medlemmer. Shelley-medlemmerne der nu ikke længere skulle betale det meste af deres formue for at få adgang til programmet. Det havde Noah sørget for med den reviderede forretningsplan. Alle de tidligere medlemmer af Ophelias Gingko-program havde været ovenud tilfredse med nedsættelsen af medlemsgebyret. Det havde betydet, at mange også kunne invitere deres nærmeste med ind i fremtiden. De kunne sørge for deres kære, og ikke nøjes med sig selv. Sådan som den tidligere ret ublu betalingsmodel havde dikteret. Nu så de ofte, at både koner og børn og i nogle tilfælde venner af huset blev inviteret med i programmet af deres velhavende klienter. Det skabte en tiltrængt diversitet i skaren af mennesker, som skulle nyde evigt liv og sørge for at verden blev mere harmonisk fremover. I første omgang tre hundrede års levetid, hvilket var garantien til Shelley-medlemmerne. Men stort set alle forventede, at den løbende forskning ville sikre evigt liv. For når man allerede havde knækket koden til at holde folk i live i tre hundrede år, var der intet logisk argument for, at det ikke skulle fortsætte ud over trehundredårsgrænsen. Så længe der var friske organer i banken og stadig bedre muligheder for at fremstille dem kunstigt, var der ikke noget at bekymre sig over. Fremtiden havde aldrig tegnet så lys for dem, der forstod at sikre sig adgangsbilletten.

Livet tegnede lyst. Krystalklart og uden udløbsdato. Der var derfor ikke andet for end at få styr på sin hjerne med det uregerlige drømmecenter. Det var ikke rimeligt, at det blev ved med at spille ham et puds. Dog måtte det vente til en anden dag, for nu skulle han lige om lidt mødes med Arti. Det havde han i den grad set frem til. Hun havde kontaktet ham for snart to uger siden, og han var sjældent blevet så positivt overrasket over at være blevet kontaktet af en ukendt. Hun havde bedt om et kort møde, hvis han havde mulighed for at afse tid i sin travle kalender. Mailen havde været meget høflig og korrekt i sin tone, som om hun ikke skulle have krav på at lægge beslag på hans tid. Heller ikke selv om hun hed Ghosh til efternavn,

var 19 år og netop ankommet til Danmark, hvor hun ville besøge det land og de steder og de mennesker, som hendes bror havde skrevet så begejstret om, mens han studerede der. Dem der var tilbage. For hun vidste sikkert lige så godt som Noah, at der ikke var mange tilbage fra den nære gruppe. Højst to hvoraf Noah var den ene. Mon Ignace fortsat opholdt sig i Nigeria, funderede han.

Noah var klar til at møde sin tidligere studiekammerats søster. Han lænede sig tilbage i sin suverænt behagelige Herman Miller-kontorstol og lukkede øjnene. Det var verdens bedste stol, både til at arbejde fra og til at slappe af i med benene oppe på bordet i old-school direktørstil. Han tænkte tilbage på Carl Otto Valentins studiegruppe, hvor han som en af de seks udvalgte havde slugt professor Valentins ord råt og som belønning var blevet indlemmet i inderkredsen af et af verdens mest betydningsfulde videnskabelige områder, nemlig kryptologien, som var stedet hvor kampen mellem det onde og gode var blevet udkæmpet i snart mange år. Kampen om verdensherredømmet, kaldte Noah det og mente det. Til de færrestes kendskab, og langt uden for flertallets fatteevne. Majoriteten valgte i deres kroniske tilstand af doven hjernevirksomhed og generel ubetænksomhed, at videnskabsfolk var sådan nogen, som bare legede med verdensfjerne algoritmer for deres egen skyld og for at udvide deres i forvejen alt for store hjerner, fordi de dybest set var usociale væsener, der dårligt kunne binde deres egne snøreband. Men intet kunne være mere forkert. Intet.

Hvad mon Arti beskæftigede sig med, funderede Noah. Ikke at det betød det store. Hun var vel bare interesseret i at opleve verden og følge i sin storebrors fodspor. Hun havde sikkert set op til ham som familiens forbillede. Som ham der kunne drive det til noget i familien. Måske havde hun været i sorg over hans triste og uretfærdige skæbne. Det måtte også være skrækkeligt hårdt for en pige at miste sin storebror på den måde, mens han var langt væk hjemmefra. Der var ingen

tvivl om, at Aakil var den dygtigste af hele professor Valentins elitegruppe, selv om han mest var optaget af blive accepteret af de skandinaviske og for ham meget eksotiske piger, som han fandt så attraktive, selv om de ikke værdsatte ham mange blikke. De forstod ikke at værdsætte en elegant algoritmeskaber. Nu bankede det lavmælt på døren. Men ingen kom ind. Så lød der endnu en lav banken. Noah rejste sig åbnede døren. Det var selvfølgelig Arti. Hun ville ikke banke på og åbne døren umiddelbart bagefter, sådan som det var kutyme på universitetet. Hun ventede pænt på at blive inviteret indenfor.

-Velkommen. Du må være Arti ...

-Ja, det er jeg. Tak for at jeg måtte komme.

-Selvfølgelig, kom indenfor. Du er så hjerteligt velkommen.

Arti trådte ind med små skridt og en attitude så beskeden og ydmyg, at den var lige ved at gøre Noah ubekvem ved situationen. Han ville for alt i verden ikke opleves som en autoritet. Han slog venligt ud med hånden i retning af sofagruppen, hvor man kunne sidde afslappet og tale uformelt som ligepersoner. Han kunne ikke drømme om lade hende sidde på en stol på den anden side af skrivebordet. Skrankepave måtte hun eller nogen anden for alt i verden ikke kalde ham. Han var ikke mere end andre mennesker, selv om han godt var klar over, at han trumfede stort set alle mennesker, hvad angik intelligens og indflydelse. Men han var dansk nok til at vide, at ydmyghed var en sand dyd. Der måtte ikke kunne sættes en finger på den demokratiske overflade. Alle mennesker er lige vigtige, og alle kan bidrage med et eller andet. Hvis man leder længe nok efter deres potentiale.

-Kan jeg byde på noget, spurgte Noah så venligt som muligt. En kop kaffe måske, eller te? Vi har også cola og juice. Værsgo, sæt dig endelig.

-Tusind tak. Jeg er meget glad for at måtte komme, svarede Arti og lød som sit navn. Det betød nok noget andet, tænkte Noah.

-Jeg er forfærdelig ked af det med din bror. Aakil og jeg var

ved at blive vældig gode venner, og han var faldet godt til og havde fået mange venner her i København. Alle elskede ham og hans venlige væsen.

-Var han ikke mere en fremmed fugl, der ikke kunne komme ind i jeres fællesskab? Det fik jeg indtryk af. Og så slog I ham ihjel til sidst. Af en eller anden grund, som jeg ikke kender endnu. Men som jeg vil finde. Vil du fortælle mig, hvad du ved om min brors morder? Og hvor din hånd er i forhold til min brors død?

Noah tav. Han vidste simpelthen ikke, hvad han skulle sige. Han måtte lige genvinde fatningen. Forhåbentlig stod han ikke med åben mund og stirrede som en, der havde tabt sutten og på vej til at miste selvkontrollen. Helt sikker var han ikke, for han var virkelig blevet overrumplet. Han havde ikke ventet dette. Slet ikke. Pigen foran ham havde ikke ændret sin ydmyge fremtoning, og hun talte fortsat med blød og rolig stemmeføring, som om de smalltalkede om vejret og forskellen på madvaner i Indien og Danmark. Arti kiggede afventende på ham, og hun fastholdt øjenkontakten på en naturligt nysgerrig måde. Hun så ud som om hun gerne ville oplyses; høre ham sige noget væsentligt. Hun virkede ikke anklagende, ikke utålmodig og slet ikke aggressiv.

-Øh, det eh ... ved jeg såmænd ikke så meget om ... tænker du på noget specielt ...

-Det er slet ikke specielt, det jeg tænker på og spørger om. Jeg ønsker blot helt almindelige informationer om ham, der slog min bror ihjel. Du kendte ham jo særdeles godt, har jeg forstået. Jeg vil gerne vide mere. Vil du fortælle mig om ham?

-Selvfølgelig vil jeg det. Hvis det er det, du vil. Jeg fortæller gerne. Er det hovedformålet med at komme til Danmark? For du kunne også have ringet eller skrevet, så vi kunne have talt om det på den måde eller på zoom. Så kunne dine forældre have sparet den dyre billet frem og tilbage.

-Det er ikke den eneste grund. Jeg er her også for at skrive min ph.d.-afhandling om kvantecomputerens betydning for

samfundsudviklingen i Skandinavien kontra Indien. Du ved et rigt velfærdssamfund i forhold til det, I kalder et udviklingsland. Jeg er sociolog og vil gerne skabe forandringer, der betyder noget, og jeg har en tese om, at bedre dataindsamling kan fremme udviklingen og har derfor taget kontakt til professor Holgersen på Niels Bohr Instituttet, der også interesserer sig for kvantecomputing og har fået midler til at udvikle verdens første ægte kvantecomputer.

Noah vidste, at han nu sad med i hvert fald en smule åben mund og lyttede til denne mærkelige gæst. Var det nitten år, hun havde skrevet, at hun var. Hun så nu heller ikke meget ældre ud. Men det hun sagde ...

-Aha, men så er du kommet til rette sted, for jeg arbejder faktisk også med kvantecomputing i mit arbejde. Og hvis din bror stadig havde været hos os, ville vi helt sikkert have været endnu længere fremme med at skabe verdens mest sikre it-systemer med gigantisk store krypteringsnøgler og mulighed for at afsløre de kriminelle hackere, der spiller en stadig større rolle og udgør en meget stor økonomisk risiko for en hel del af samfundets vigtigste virksomheder. Adskillige har allerede fået kidnappet deres data og måttet betale milliarder for at få dem retur.

-Så er det måske her, jeg skal søge min information og skrive min afhandling i stedet for ...?

Hvor var den unge, ydmyge pige blevet af, tænkte Noah. Var hun virkelig den, hun udgav sig for? Kunne hun være klædt ud?

-Nja, det er nok en meget god ide at holde dig til Niels Bohr Instituttet, mumlede Noah og fortsatte med lidt tydeligere stemme, at de da kunne udveksle erfaringer en gang imellem, hvis hun havde brug for det. Var det sociologi? Er det ikke en meget lang uddannelse? Det er det vist her i Danmark, fiskede Noah videre på må og få.

-Ja tak, svarede hun og slog blikket ned, mens hun med lav stemme oplyste, at hun havde gennemført uddannelsen

lidt hurtigere end normalt, fordi hun var blevet beriget med en stor koncentrationsevne og god hukommelse, så hun hurtigt tilegnede sig ny viden.

Noah var stadig usikker på, hvad det var, han her oplevede. Han følte sig meget lidt ovenpå.

-Godt, for vi må altid huske det tværfaglige. Det kan være, at vores forskellige fagområder kan hjælpe os begge på vej. Vi har ofte brug for at få nye øjne på tingene her hos os.

Noah kunne godt mærke, at han begyndte af plapre. Der var noget, der fik ham til det. Han vidste ikke hvad. For hvorfor skulle han sidde her og fortælle en principielt set fremmed person om sine faglige hemmeligheder, bare fordi hun sagde, at hun var Aakils søster. Var hun overhovedet det? Hvem var hun? Og hvorfor havde han ikke undersøgt det på forhånd. Han havde haft to uger til at tænke sig bare en lille bitte smule om og foretage et par rutinemæssige søgninger. At agere professionelt var stadig ikke forbudt, revsede han sig selv. Han havde trods alt sin gang hos efterretningstjenesten og kendte til de mest almindelige metoder for at indhente personoplysninger. Noah var forbavset over sin egen sløsethed. Sin uprofessionalisme. Det måtte tilskrives hans mangel på nattesøvn. Eller kunne det skyldes, at hun var kvinde, en ung en. Så han ikke forestillede sig, at hun kunne have lumske bagtanker. Havde den uindbudte gæst været en mand på 49 år fra Indien eller Pakistan, som inviterede sig selv på kaffe og informationshøstning, havde han været anderledes forsigtig. Her ville han have været pansret til af mentale parader og ikke have røbet så meget som informationen om farven på sodavandene, der stod på hans mødebord.

-Hvor fint, vi kan sagtens aftale en møderække om kvantecomputing, svarede Arti neutralt. Det ville glæde mig meget, men jeg vil egentlig allerhelst begynde med at høre om min brors morder, og gerne om, hvor tæt du var på ham i den periode?

Kapitel 2 – Jasna og Hemmingsen

Jeg stoler på, at du ikke siger noget til Noah

Jasna kiggede ud ad vinduet, mens de lydløst gled gennem bytrafikken på vej mod Kastellet, der lå så uendeligt smukt og lige midt i København nær havnen og en af landets ikoniske virksomheder, Mærsk, som Jasna havde bemærket, at ikke mange danskere vidste noget videre om, bortset fra at de beundrede den. Måske fordi den var stor i modsætning til det meste i Danmark. Nok også fordi den havde bevaret lidt af fortidens mystik, som dybest set ikke matchede forestillingen om tidens og fremtidens idealsamfund. Det var lidt ligesom danskernes elskede kongehus, der også lå ganske tæt på det idylliske fæstningsværk, hvor Forsvarets Efterretningstjeneste havde sit hovedkvarter. Og hvor enhver morgenfrisk københavner kunne løbe forbi på volden og kigge uhindret ned til de røde, lave bygninger, som mere lignede legetøjshuse end steder, hvor spioner blev briefet om farlige og spændende missioner. Kongefamilien var jo en helt vildt utidssvarende instans. Et levn fra en fortid, som havde meget lidt med et moderne demokrati at gøre. Alligevel syntes langt hovedparten af danskerne, måske ligefrem derfor, at det var genialt at have en royal regent, som skulle underskrive alle landets love, før de kunne træde i kraft.

Eller også syntes de bare, at det var skægt, at ikke alt var så strømlinet, forudsigeligt og demokratisk. Så nemt at gennemskue. At noget var skævt, og at dronningen da skulle have lov til at klæde sig ud i flotte pangfarver, køre i guldkaret og sige almindeligheder i sin nytårstale, som efterfølgende blev analyseret ned til mindste komma af alle landets mere eller mindre begavede politiske iagttagere, som var det guddommelige instrukser eller gådefulde hints fra et orakel i Delfi eller deromkring. Det gjorde gennem sin egen skøre logik det

almindelige mere interessant. Og både dronningen og de næste i tronfølgen til symboler på, at middelmådighed som en dansk specialitet gerne ophøjes til noget særligt. Jasna kunne ikke lade være med at ryste lidt på hovedet, men hun holdt sine tanker for sig selv. Hun kunne mærke, at hun var ved at blive dansk. At hun allerede havde tilegnet sig en vis dansk mentalitet.

Jasna indrømmede gerne, at hun simpelthen nød at være i det danske gadebillede her i den lille, landsbyagtige hovedstad, mens Hemmingsen lydløst trillede deres miljørigtige og på den måde prestigefulde elbil hen ad Holmens Kanal med shopping-mekkaet Magasin på venstre side og Det Kongelige Teater på den anden side til højre. Forude har de Nyhavn med de kulørte huse fra 1600-tallet og alle de traskende turister i lange rækker, der kun stopper op for at kigge på menukort, hvilke altid får dem til at betvivle deres evne til hovedregning. Kunne det passe, at en kop kaffe skulle koste over syv euro og en øl endnu mere? Jamen, tænk på alle de goder, man skal dække over skatten, så børnene kan komme gratis i skole fra seksårsalderen og lige til de tjekker ud igen fra universitetet, de syge kommer gratis på hospitalet og de gamle får en anstændig alderdom.

Hun havde selv fået remsen, da hun på en af sine første dage var på bytur med danske medstuderende. De havde faktisk stået lige dér på hjørnet, hvor Nyhavn møder Kongens Nytorv ved House of Amber med alle de kinesiske turister i kø foran, mens de venter på, at det bliver deres tur til at købe en god portion af ravsmykker med hjem til venner og familie. Dette undervurderede naturmateriale, der til gengæld ikke kostede ret meget i forhold til andre pyntematerialer som guld og ædelstene. Faktisk så lidt, at det er muligt at erhverve sig et ravsmykke med 30 millioner år på bagen til den samme pris, som et selskab på fire bliver bedt om at lægge for en kaffe med bakeoff-croissant nede på en kælderknejpe i Nyhavn. Så en smule kan man vel godt tillade sig at ryste på hovedet, tænkte Jasna og smilede for sig selv.

Når Jasna fortalte sin familie hjemme i Serbien om, hvordan danskerne havde indrettet sig med kort afstand mellem magten og folket, rystede de på hovedet, som om de enten ikke troede på, hvad hun fortalte, eller simpelthen tænkte, at det ville være let at gennemføre et kup i det godtroende land, hvor ingen skænkede deres egen sikkerhed den mindste tanke, men bare tog den for givet. De var ikke engang bevæbnede i deres hjem. Det var kun de kriminelle.

Jasna var begyndt at få den danske mentalitet ganske grundigt ind under huden. Så meget at hun sagtens kunne forestille sig at blive boende her og lade være med at komme hjem til Serbien, sådan som hun ellers havde lovet familien det. Når hun kiggede ud af bilruden, mens de kørte hen over Kongens Nytorv og så de harmoniske familier slentre med barnevogne, både mor og far, mens de ubekymrede spiste en is og smilte til deres trygge børn, så kunne hun nemt forestille sig at blive. At blive en af dem. Husene var smukke, og mændene meget afslappede, hensynsfulde og nemme at omgås. Og det var faktisk ikke dem alle sammen, der opførte sig som deciderede skvat. Selvom der unægtelig også var nogle, som tog deres feminine sider lige lovligt seriøst. Jasna var selv forelsket i en langlemmet skandinav af den drengede type, som alle elskede. Både dem på deres egen alder og de ældre kvinder, som havde en evne til at tage godt for sig af retterne her i byen. Det var noget af det eneste, som Jasna havde det stramt med. Men hun havde besluttet sig for at være tålmodig med sin udvalgte.

Nu listede de næsten lydløst op ad Bredgade, til glæde for fodgængere, der elskede Danmark for miljøtiltagene, og til fare for dem, der gennem mange år havde lært at begå sig i trafikken ved at lytte sig frem og derfor kunne finde på at gå ud foran de lydsvage elkøretøjer. Bredgade var en af byens mest spændende og smukkeste gader. Her lå gallerier, guldsmede og gourmetrestauranter på rad og række sammen med specialbutikker med blandt andet de danske møbelklassikere. Og der inde til venstre passerede de Hotel Phønix, hvor de danske

kommunister havde haft deres hovedkontor, dengang de var ved at blive en magtfaktor. Jasna kunne ikke lade være med at gyse ved tanken. Gaden havde også her til morgen en næsten parisisk stemning at byde på med herskabelige huse side om side med Marmorkirken med den eventyrligt flotte kuppel. Til højre kunne hun se til Amalienborg, hvor dronningen og kronprinsen holder til i hver sin bygning bevogtet af de fint udklædte gardere med bjørneskindshuer trukket ned over øjenbrynene. De fremstod for en turist som om, de var kaldt direkte ind fra Legoland af hensyn til en hurtig opgradering af turisternes billedalbummer. Gaden blev vel kun overgået af den, hvor hun selv boede, nemlig Frederiksberg Allé, der var en fuldtonet boulevard med teatre og høje lindetræer klippet op som kandelabere plus en skøn park af næsten paradisiske dimensioner oppe for enden med havekunst efter bedste engelske og franske forbilleder. Jo, der var ingen tvivl. Hun var et heldigt asen. Det vidste hun udmærket godt.

Mens de nærmede sig Esplanaden og indgangen til Forsvarets Efterretningstjeneste, hvor hun efterhånden havde været en del gange sammen med Hemmingsen for at dele operationelle informationer, tænkte Jasna på, hvor meget hun nød sit nye job i efterretningstjenesten. Hun havde sin chefs fulde opbakning. Her i den anden af Danmarks to organisatorisk adskilte efterretningstjenester eller spiontjenester, som de blev kaldt i daglig tale og i medierne, når man ville have det hele til at lyde lidt mere dramatisk. Den ene tjeneste koncentrerede sig om de indre fjender og den anden om de ydre. En opdeling, der ikke var nær så logisk nu, som den havde været tidligere. Jasna arbejdede i den, der skulle koncentrere sig om landets indre fjender. Det havde hun gjort lige siden studietiden, hvor hun blev rekrutteret sammen med andre unge mennesker, der havde særligt let ved at begå sig på internettet og efterforske dér. Noget som ikke lå lige til højrebenet for de traditionelle spionprofiler, der typisk havde brug for noget fysik i hverdagen. Jasna var løbende og ganske hurtigt steget i graderne og

havde oparbejdet et ry som en driftssikker efterforsker, som altid formåede at holde hovedet koldt, og som oveni besad en usædvanlig stor arbejdskapacitet. Dertil en god portion loyalitet over for sine foresatte, hvilket ikke var en selvfølge i en organisation domineret af store egoer. Meget store egoer.

Jasna havde fortsat den samme chef, som den gang hun begyndte som freelance-efterforsker efter skoletid. Det betød, at han var også steget i graderne. De fungerede som et tandempar, der på få år var faret op gennem hierarkiet som determinerede raketter. De var tæt på at nå helt til tops. Hemmingsen var øverste operationelle chef med kun en overordnet, nemlig ham der tog sig af kontakten til det politiske system og gik ud med skraldet, som de andre formulerede det. Alle omkring Hemmingsen og Jasna vidste, at de altid havde hinandens ryg. Og ikke alle var helt sikre på, at Hemmingsen var den mest magtfulde og udspekulerede af de to. Uanset hvad omgivelserne mumlede om, var Jasna fuldkommen loyal og enig med sin chef om, at de skulle arbejde på et tættere samarbejde mellem Danmarks to efterretningstjenester. Det var sund fornuft med et meget tæt samarbejde. Indtil der skete det uundgåelige, at de blev fusioneret til én enhed. På det tidspunkt ville der skulle finde et interessant udskilningsløb sted i toppen af organisationen, hvor en del i sagens natur ville blive overflødige. En langsigtet og uformel positionskamp var derfor blevet skudt i gang på de indre linjer. Og her havde Hemmingsen med Jasna ved sin side gode resultater at fremvise. Sjovt nok resultater der også var skaffet uden for landets grænser. Det var de sig fuldt bevidst om i Forsvarets Efterretningstjeneste, som de nu skulle til det ugentlige koordineringsmøde med. Denne gang med noget særligt interessant på agendaen, havde Hemmingsen sagt.

De var kun få meter fra at skulle svinge ind ad den snævre brostensbelagte vej til deres mødested, da Jasna blev revet ud af sine dagdrømmerier.

-Må jeg lige bede om din opmærksomhed, inden vi går i møde?

Hemmingsen så smilende på Jasna. Uden bagtanker. De havde for længst lagt deres intime relationer på hylden og havde nu udelukkende en professionel relation bygget på gensidig respekt. Jasna kunne nogle gange godt ærgre sig over, at hun som en anden tarvelig kliché havde ligget i med chefen, da hun var studentermedhjælper. Men det havde nu været meget dejligt og ganske uforpligtende den gang. Nu var hendes fokus et andet sted, og det håndterede de begge ganske fint, syntes Jasna. Alle tre, rettede Jasna sig selv og smilede igen indvendigt. Og muligvis også udvendigt. For Noah vidste udmærket besked med hendes romantiske fortid. Han havde selv på samme tid været interesseret i, nærmest fuldkommen duperet af, en moden kvinde. Til forskel fra Jasna havde det ikke begrænset sig til et kort sværmeri, men sat sig i ham.

-Ja, selvfølgelig. Undskyld min tavshed. Jeg gjorde bare lige status over, hvor meget jeg holder af denne skønne by.

-Det ved jeg. Jeg kunne ikke undgå at bemærke, hvordan du kiggede efter dem med barnevogne nede ved Kongens Nytorv. Meget forståeligt, og jeg ved også, at du føler meget for Noah ...

-Hvad mener du? Har du et problem med Noah? Jasna var bevidst om, at hun lød mere skarp og konfronterende i sit tonefald, end hun ønskede. Hun forsøgte som kompensation at smile, og håbede, at det ikke var alt for sent.

-Jeg vil bare sikre mig, at du ikke lader oplysninger fra det møde, vi skal til nu, gå videre til Noah. Vi har talt om det hundredvis af gange, og jeg ved, at du er verdensmester i at adskille arbejde og privatliv.

Hemmingsen kiggede alvorligt på hende, så vidt som rollen som chauffør tillod ham at fastholde øjenkontakt.

Men hun forstod.

-Jeg lover dig, at jeg fortsat kan skille tingene ad. Nu var hendes smil mere naturligt, og hun regnede med, at tilliden og balancen var intakt. Hun forstod, at han havde behov for at blive bekræftet. Og det gjorde hun gerne, for hun vidste, at det ikke var helt almindeligt at få lov til at arbejde med så fortrolige

informationer, når man dannede par med en freelance-efterforsker. Særligt ikke når denne freelancer var så uortodoks en type som Noah Nellemann, der altid havde en evne til at befinde sig lige midt i de mest spændende og farligste situationer uden at opsøge dem selv. Indtil nu havde opfattelsen været, at der var tale om tilfældigheder, og at han havde spillet sin rolle som uheldig helt særdeles godt; og stort set lige efter bogen.

-FE vil tale om Noahs rolle i et uhyggeligt projekt, som kan forrykke magtbalancen i verden. Jeg synes ikke, at du her på mødet skal oplyse vores venner om din relation til Noah. Jeg tror ikke de ved, hvordan vi arbejder hos os. Så lad os ikke gøre dem utrygge. Hemmingsen kastede et hurtigt sideblik på Jasna, som nikkede. Det var lige før, at deres elbil trillede ind i den parkeringsbås, der befandt sig nærmest indgangen til FE. De havde to minutter til mødestart. De var fuldkommen klar og åbnede bildørene synkront.

Kapitel 3 – Noah, Arti og Duana

Jeg vil være din chauffør, når du får Nobelprisen

-Ved du hvad, Arti, jeg var simpelthen så tæt på din brors morder, som man overhovedet kunne komme. Jeg rørte ved ham som den sidste, mens han var i live. Det var ikke min hensigt at ende hans liv. Men jeg var på den anden side heller ikke det mindste i tvivl om, at han ville have skaffet mig af vejen, ligesom han tog Aakils liv. Så derfor var det en kamp på liv og død. Jeg fik en chance. Det gjorde Aakil desværre ikke. Det vidste jeg dog ikke på det tidspunkt, da jeg kom i slagsmål med professoren. Det skyldtes hans tvillingesøster, som jeg ville beskytte, da hun tilkaldte mig. Efter vores professors død fik vi adgang til hans hemmelige kælder, hvorfra han styrede sin terrorkampagne, som han tjente masser af penge på gennem et grusomt spil ...

-Det har jeg hørt meget om, afbrød Arti ham. Jeg vil hellere høre om, hvor du var, da min bror blev myrdet, og hvad du gjorde for at finde ham. Det tror jeg ville være godt for mig.

-Jeg var lige ved at komme til den del. Må jeg gøre min historie færdig. Det varer kun et øjeblik. Så får du min synsvinkel.

-Selvfølgelig. Det er en god ide. Bare jeg må blive fri for at høre for mange detaljer om det forfærdelige dollarspil, der giver mig mareridt.

-Det er en aftale. Jeg vil så blot fortælle dig, at vi i professors kælder fandt Aakils pc, så det var først på det tidspunkt, vi kom på sporet af ham som din brors banemand. Og vi fandt motivet ved at åbne Aakils computer, hvor vi kunne konstatere, at han havde udviklet en fantastisk algoritme og sendt den til professoren, som derefter besluttede selv at tage æren.

-Det er nyt for mig, mumlede Arti med tårer i øjnene. Vil det sige, at Hun kunne ikke få ordene frem.

-Ja, det kan du lige tro; Aakil var superbegavet og så langt foran os andre, at han pludselig udgjorde en trussel mod professorens grandiose tanker om sig selv og sin betydning i verden. Professoren stjal simpelthen hans algoritme og gjorde ham tavs. Det var grusomt. En stjernepsykopats værk. Og vi så det alle først, da det var alt for sent, især for Aakil.

-Så Aakil druknede ikke i sit badekar i sorg over ikke at kunne komme i kontakt med den danske pige, som han havde fortalt om?

-Nej, han blev druknet af professor Valentin. Det gør mig ondt, Arti, at du skal få det at vide på denne måde. Jeg troede faktisk, at Aakils efterladte var blevet orienteret af det danske politi.

-Der kom bare et brev fra det indiske politi og senere blev det uddybet med historien om kærestesorg og muligt selvmord i fuldskab. Min mor blev helt ødelagt ved tanken.

-Ville det være en trøst, hvis du fortæller hende den sande historie? Eller hvis jeg gjorde det? På en måde er den endnu mere grusom.

-Slet ikke. Jeg vil fortælle mine forældre denne historie snarest. Det vil redde deres ære og gøre dem stolte af Aakil, som altid har været familiens håb.

-Men nu er det dig, der kan blive en stor stjerne på den videnskabelige himmel og gøre dine forældre stolte.

-Ja, og også meget gerne velhavende, som de havde tænkt sig ...

-Velhavende, tja tjo, det ved jeg såmænd ikke. Det er ikke altid pengene følger de videnskabelige resultater ...

-Har du ikke klaret dig meget godt? Og du er ikke en gang professor endnu?

-Og det bliver jeg nok aldrig, jeg er mere orienteret mod anvendelsen af forskningsresultaterne, smilede Noah til den unge ambitiøse og formentlig kommende stjerne på videnskabshimlen. Noah fornemmede, at hun havde sin brors skarpe hjerne. Intelligensen lyste ud af hendes øjne, der også rummede

passionen. Den kombination var lige, hvad der skulle til. Så hvis hun også forstod perspektiverne ved kvantecomputing og fik adgang til det inspirerende miljø og det rette udstyr, var der grund til at holde øje med hende. Noah traf i det øjeblik en beslutning. Denne skønne, unge, begavede kvinde skulle være hans protégé. Han ville bære hende på hænder og fødder ind i den videnskabelige superliga. Også for at ære Aakils eftermæle. Og dulme sine egne samvittighedskvaler. Holde dæmonerne stangen. Måske var dette midlet til at komme til at sove bedre om natten igen. Det var et forsøg værd. Han rettede igen sin opmærksomhed mod Arti, der sad helt tavst og iagttog ham med sit behagelige blik og så ud som om, hun vidste lige præcist, hvad han tænkte. Men ikke havde behov for at demonstrere sin indsigt. Noah vidste om nogen, hvilken betydning intuition og empati havde. Måske var det slet ikke nødvendigt at sige noget, for der var ud af det blå opstået en fælles forståelse, en magisk forbindelse, mellem dem.

Arti smilede indforstået og rakte sin hånd frem. Noah greb den, og de trykkede hinandens hænder uden at sige noget og uden yderligere symbolhandlinger. Ingen prikken blod ud af fingerspidser, der skulle blandes, eller andre former for besværgelser. Pagten mellem dem var usagt, men indgået. Det vidste de begge. Noah kunne mærke, at der bredte sig et smil på hans ansigt, at hans ansigtsmuskler slappede af og skuldrende sænkede sig. På Arti kunne han se det samme.

-Skal vi skåle på det, spurgte Arti og løftede sit glas med vand hen mod Noah.

-Ja, det skal vi. Skål for en gylden fremtid med store resultater og ny viden til gavn for verden, for de rigtige mennesker i verden. For fremskridt og en verden i balance. Noah udtalte ordene med mere højtidelighed end sædvanligt, og ironien var skubbet langt bagud. Skal vi give vores projekt et navn?

-Lad os, men ikke ved at kombinere vores navne, smilede Arti. Det vil lyde forkert at kalde det Norti, er du ikke enig?

Noah lod en høj, spontan latter fylde rummet. Hun havde

også humor. Det blev ikke meget bedre.

-Nej, det vil vi ikke kalde os. Så hellere bruge vores efternavne og kalde os Nellkil, hvis det endelig skal være med navnesammentrækninger. Det lyder farligere og mere respekt-indgydende, når vi kombinerer din kompetence inden for kvantecomputing med min viden om kryptologi. Det bliver et hit.

-Jeg er glad for, at jeg tog mod til mig og skrev til dig, svarede Arti og lænede sig tilbage og lukkede øjnene.

-Må jeg være din chauffør, når du vinder Nobelprisen? Arti svarede ikke, men smilte ved tanken. Måske hviskede hun et stille, så pyt da.

Det bankede hårdt på døren med tre kraftfulde stød med lige langt imellem og umiddelbart efter det tredje trådte en stor pige eller ung kvinde ind med lange målbevidste skridt. Hun var iført en kort nederdel, der var skævt klippet, og sorte, slidte militærstøvler. Hun definerede sig muligvis ikke som en hun, men stillede sig midt på gulvet foran Noah med armene over kors og en god bredstilling mellem de upudsede støvler, der gik til midt på læggen. Hendes hår havde en omhyggeligt unaturlig farve, der vekslede mellem gult, pink og grønt, og det strittede ud til mange sider i totter, som om det var støttet af ståltråd. Hun havde store stærke øjenbryn, umalet mund og et blik der kunne jage rotter, boomere og andre fjender af menneskeheden på flugt. Og så stod hun der bare som verdens værste partykiller uden at sige et kvæk. Den gode stemning var som blæst væk. Arti kiggede først afventende og bagefter lidt mere forundret på Noah, da hendes første indskydelse havde været, at en person, der kom ind på Noahs domæne, måtte have en relation til ham. Men hun kunne nemt se, at det overhovedet ikke var tilfældet. Noah virkede i den grad overrumplet. Så meget at han ikke kunne finde på noget som helst at sige.

Stilheden bredte sig. Den tog ilten ud af rummet. Den fremmede person blev stående som en statue. Mægtig og massiv. Hun ligesom sugede al magt til sig, mens hun roligt og uden at flytte fødder eller ansigt kiggede på de to mennesker, der sad

over for hinanden og stort set ikke rørte sig. De var paralyseret, som om de var blevet udsat for et fysisk overraskelsesangreb og bundet til deres stole. Det var de ikke, så de begyndte så småt at reagere. Arti bemærkede en irritation i Noahs blik, og hun regnede med, at den unge kvinde var en studerende med sans for drama og med en anti-autoritær agenda. Måske en happening der blev filmet af andre fra hendes aktionsgruppe til senere brug eller dokumentation af en u hensigtsmæssig reaktion fra objektet for happeningen. Måske var Noah trods sin unge alder allerede kvalificeret til at blive betragtet og behandlet som en væmmelig autoritet, der skulle have en lærestreg. Arti havde læst, at den slags forekom flere steder i verden, og hun havde som sociolog stor respekt for eksempelvis de russiske aktivister, der mere eller mindre frygtløst aktionerede mod de udemokratiske forhold og med deres personlige fremtoning stod op mod overmagten.

Arti havde aldrig selv identificeret sig med den form for modstand, selv om hun af hele sit hjerte ønskede at ændre det indiske samfund og især gøre noget radikalt ved kvinders elendige forhold. Hun kunne ikke lade være med at kigge på denne magtfulde demonstration af en person, der var langt yngre end hende selv. Var personen her overhovedet myndig? Næppe. Nok snarere 14-15 år, vurderede Arti, mens hun så diskret som muligt iagttog både hende og Noahs reaktion.

-Skal jeg vente udenfor, spurgte Arti for at løsne op for situationen, eller for at bare foretage sig et eller andet.

-Ikke nødvendigt. Du må gerne høre det, svarede den fremmede.

-Men kan vi da så ikke få at høre, hvad det drejer sig om, spurgte Noah og rejste sig op. Er det en lille happening, du har arrangeret for at se, hvordan de store stygge autoriteter reagerer, når de bliver invaderet. Hvis I da mener, at vi to her har kvalificeret os til at repræsentere ondskabens etablissement, eller hvad det går ud på. Noah forsøgte at undertrykke sin stigende irritation, men tillod den at få et vist afløb. For hvorfor

i alverden skulle han sættes i bås med de gamle autoriteter. Det var da vist tydeligt for enhver, at han ikke kunne tildeles den rolle.

-Vi var faktisk i gang med at drøfte noget her, fortsatte Noah, da den fremmede provokatør ikke gjorde mine til at uddybe sin indledning.

-Jeg troede, at du foretrak ældre kvinder, vrængede den fremmede og tav igen for at holde øje med reaktionen. Både Arti og Noah kiggede nu diskret op i hjørnerne efter tegn på kameraer. Det undgik ikke den unges opmærksomhed

-Vi bliver ikke filmet, lød det kort. Så slap bare af.

-Vi vil gerne slappe af og videre med vores samtale, så hvis du vil være så venlig at fortælle, hvad det her drejer sig om, svarede Noah med tilkæmpet venlighed for ikke at trappe en i forvejen anspændt situation yderligere op. De stod tydeligvis over for en uligevægtig person med aggressive tendenser. Noah måtte beskytte Arti mod behageligheder.

-Jeg mangler et sted at bo og tænkte på, om du ikke kunne stille et af de mange værelser til rådighed i din alt for store lejlighed. Jeg er hjemløs, og min mor døde i sidste uge.

-Øh, det var et lidt overraskende spørgsmål. Hvordan er du kommet på den ide? Vi har jo aldrig mødt hinanden før?

-Nej, men det er jo ikke min skyld.

-Hør lige en gang, nu er det ikke sjovt længere. Jeg vil bede dig forlade kontoret. Måske forveksler du mig med en anden, eller også er du bare almindeligt gal på verden, på alle mænd, eller noget andet, som jeg ikke rigtig har noget at gøre med.

-Det har alt med dig at gøre. Jeg er ikke gået forkert. Jeg vil bo hos dig. Fra i dag.

-Jamen altså ... Vi må finde nogen at tale med. Vil du være så venlig at følge med ud i sekretariatet?

-Vent lidt, lød det fra Arti. Jeg tror, du skal lytte lidt mere. Noah vendte sig overrasket mod Arti, der bare nikkede venligt og smilede. Det fik Noah til at kigge spørgende på fugleskræmslet.

-Tak for opmærksomheden. Det var du længe om. Jeg vil bare fortælle dig, at jeg er din datter, og at du kan kalde mig Duana.

Kapitel 4 – Jasna og Hemmingsen

Hvem vil afvise et tilbud om evigt liv?

Mødet hos FE varede denne dag ikke de tres minutter, som det var planlagt til. Det var ellers sådan møderne havde forløbet helt konsekvent det sidste halve år, når de to efterretningstjenester udvekslede de oplysninger, som de var blevet bedt om af deres opgavestiller. Men der var ikke meget sædvanligt ved mødet i dag. Der var denne gang blevet disket op med rigtige nyheder. Hemmingsen havde dog ikke noget væsentlig at bringe til bordet. Kun nogle almindeligheder, som han plejede. Han betragtede koordinationsmøderne som en sur pligt og bidrog ikke til at udvide FE-folkenes indsigt i hans arbejde. Det han kom med, var som regel ikke andet end, hvad en almindeligt nysgerrig avislæser kunne tilegne sig med et par dages forsinkelse. Det var hans måde at køre koordinationsmøderne. Han var altid venlig, lyttende og godt selskab. Hemmingsens pendant, Conrad Kirk, var naturligvis fuldt ud bevidst om dette, men gjorde en dyd ud af at lade som ingenting og spillede spillet. På et normalt møde hilste de pænt og udvekslede pseudo-informationer af hver cirka femten minutters varighed, hvorefter der var tid til såkaldt uddybende spørgsmål, som blev besvaret fra modparten med nøje afmålt entusiasme. For syns skyld tog Hemmingsens og Kirks medarbejdere lydigt noter på deres iPad, som efterfølgende blev elektronisk journaliseret efter reglerne, mens alle sad med benene over kors iført nydeligt arbejdstøj. Det var jakkesæt og skjorte for mændenes vedkommende. Hemmingsen uden slips og Kirk med. Kvinderne bar nederdel, skjortebluse, figursyet jakke og halvhøje sko. Det hele i neutrale farver i nuancerne blå, grå og sort. Kaffen var ligeledes sort og vandet helt transparent og omhyggeligt afkølet.

Sådan havde rammerne også været på dagens møde. Men der var sprunget en bombe, akkurat som Hemmingsen havde forudset, eller var blevet briefet om. Og selv om Hemmingsen ikke var gået i detaljer med indholdet, var det nok til, at hverken Jasna eller Hemmingsen selv mistede kontrollen, da Kirk startede mødet uden den sædvanlige indledning med at smide Noah Nellemanns navn på bordet og oplyse, at FE havde modtaget særdeles troværdige efterretninger om, at han var engageret i Shelley-programmet, som var en videreførelse af det berygtede Gingko, som Villa Bleu havde huset i Schweiz. Kirk havde udslynget beskyldningen, inden han satte sig, tydeligvis for at overrumple sine mødegæster fra efterretningskonkurrenten. Måske endda for at få lidt guf på det videokamera, som Jasna og Hemmingsen havde ham mistænkt for at have installeret i møderummet, hvor alle altid skulle have faste pladser, formentlig af hensyn til kameravinklen og den vej mikrofonerne pegede.

Hemmingsen havde lænet sig ind over bordet, så han med sit kropssprog signalerede oprigtig interesse, mens han løftede højre øjenbryn i en nøje indstuderet grimasse, som han havde vurderet ville se troværdig ud på både film og over for de øvrige mødedeltagere i situationen. Jasna havde sin iPad og neutrale sekretær-attitude med nedslået blik at falde tilbage på, så Kirk havde mere end almindeligt vanskeligt ved at skjule sin skuffelse over den udeblevne reaktion.

-Og hvornår har I så modtaget denne efterretning?
Hemmingsen lænede sig en smule tilbage til en mere afventende position, mens han holdt øjenkontakt med sin ligemand, der stadig valgte at stå op. Nu lidt mere ubeslutsom. -Vil du da ikke sidde, foreslog Hemmingsen overskudsagtigt, så du kan oplyse os lidt mere, om hvad I har fundet ud af.

-Er det alt, hvad du har at sige til, at en af dine folk er involveret i ulovlige aktioner? Jeg må sige, at det kommer meget bag på mig. Kirk fik endelig sat sig.

-Slet ikke, jeg har masser at fortælle. Ville bare ikke afbryde dig. Men høre, hvad dine agenter har fundet frem til. Det er

da klart, at jeg vil. Jeg er lutter ører. Hemmingsen smilede og signalerede, at Kirk skulle fortsætte sin fortælling.

-Du ser ikke spor forbavset ud, og det bekymrer mig ærligt talt, spruttede det ud af Kirk, der nu helt havde opgivet at spille cool, hvilket fremgik tydeligt af hans ansigtskulør.

-Jeg beklager, kære ven. Måske skulle jeg have sagt det med det samme, at Noah Nellemann er placeret i projektet som operationel agent og løbende rapporterer til os om, hvad der sker i Shelley. Endnu er der ikke afgørende nyheder, som kvalificerer til at blive lagt frem her på vores ugentlige afstemningsmøder, forklarede Hemmingsen sin kollega med et fromt ansigtsudtryk, samtidig med at han slog ud med begge sine arme.

-Nå så det syntes du ikke, at du skulle informere FE om. At du opererer på vores domæne. Du har måske glemt, hvad dine beføjelser går ud på? Maskefaldet var totalt. Kirk gjorde sig nu overhovedet ingen anstrengelser for at spille det normale spil længere. Pilen pegede i stedet på rå magtkamp. Jasna gad virkelig godt få adgang til overvågningsbåndet og gjorde et notat om, at hun skulle invitere en bestemt kollega fra FE til kaffe senere på eftermiddagen eller dagen efter.

-Jo jo, jeg siger netop, at vi ville inddrage dig og din organisation, så snart vi har noget konkret, som I kan agere på.

-Den slags information skal ikke doseres. Vi skal vide det straks. Og I skal overhovedet ikke operere uden for landets grænser på den måde. Eller vurdere, hvornår vi skal i aktion. Den beslutning ligger alene her. Kirk smadrede sin hånd ned i bordpladen, så det skvulpede i de to nærmeste vandglas.

-Nu ved vi jo alle, at det ikke altid foregår lige elegant, når dine folk rykker ud. Så jeg vurderede og vurderer fortsat, at det er i sagens interesse at holde kortene lidt ind til kroppen. Timingen skulle gerne sidde lige i skabet denne gang. Det kan faktisk vise sig at være en stor sag. Derfor må den for alt i verden ikke blive et offer for interne kompetencestridigheder mellem vores to udmærkede organisationer. Der kunne opstå en stor skandale og ske uoprettelig skade på Danmarks omdømme.

Det er mit perspektiv på sagen, kære Kirk. Hemmingsen trak vejret som en advokat, der havde sagt de sidste ord i sagen og nu overlod resten til juryen. Altså dem der senere ville få filmen at se. Hvis det lykkedes dem at få fingre i en kopi, uden Kirks folk opdagede det.

-Jeg er målløs og er nødt til at rapportere det op ad i systemet, fik Kirk endelig samlet sig sammen til at sige. Så virkede det også, som om tanken var tom for denne gang.

-Selvfølgelig skal du det. Det kan jeg kun støtte dig i. Vi arbejder begge for at værne om landets sikkerhed. Sådan er i hvert fald vores operationer skruet sammen, og jeres formentlig også. Vi kunne eksempelvis ikke drømme om at beskæftige os med noget så uproduktivt som interne magtkampe af hensyn til egen positionering.

Hemmingsen afleverede også sine allersidste træffere i et almindeligt og venligt tonefald, men de ramte så præcist, at Kirks bisidder tilsyneladende helt glemte at notere, men blot sad spændt og fulgte hanekampen med fuldkommen utilsløret nysgerrighed. Jasna bad til de højere magter om, at scenen blev optaget helt til slutningen. Den ville med ét slag afgøre, hvem der var bedst egnet til at indtage den øverste position i den fusionerede tjeneste, når det blev tid til dette.

-Så du sidder her og påstår, at vi ikke har succes med vores operationer. Det er uhørt. Jeg eh ...

-På ingen måde. Du må have misforstået mine oplysninger. Men lad os tage en grundigere drøftelse af det på næste møde. Så er vi begge forberedt på, hvad vi skal tale om. Og kan lægge en plan i fællesskab. På den måde kan vi undgå at lade følelserne løbe af med os i vores ellers konstruktive samarbejde. Jeg skal sørge for en fuld redegørelse, herunder de aktuelle oplysninger som vi indhenter i denne uge. Så hvis du blot vil sørge for at dine folk eller dine samarbejdspartneres folk ikke forkludrer noget i mellemtiden ... For vi skulle nødtigt udsætte en værdifuld agent med en fornem track record for ubehageligheder. Det betragter jeg som en selvfølge.

Hemmingsen rejste sig stille og rolig og signalerede til Jasna om at gøre det samme.

-Vi takker for i dag, for dejlig kaffe og god forplejning og glæder os til næste uge. Samme tid, formoder vi. Hemmingsen rakte sin hånd frem til Kirk, der i sin befføpelse glemte at rejse sig op. Han blev blot siddende med et tomt blik bag de uindfattede brilleglas, der trængte til at blive pudset i kanterne, noterede Jasna sig, da hun fulgte Hemmingsens eksempel, takkede for mødet med et fast håndtryk og gik foran Hemmingsen ud af møderummet.

-Ikke et ord, før vi er i bilen, hviskede Hemmingsen lavt bag hende, men akkurat så højt, at Jasna kunne høre det. Det havde hun nu heller ikke tænkt sig at gøre. Hun gik med rank ryg og tasken over skulderen ud af huset og ned af de få trappe-trin, og ventede på, at Hemmingsen låste bilen op, så de kunne sætte sig ind ved siden af hinanden.

Uden en lyd og med ansigterne i omhyggeligt neutrale folder bakkede Hemmingsen bilen ud fra parkeringspladsen og vendte den i det løse grus. Han lod den uden en lyd glide langsomt hen over stenene i retning mod udgangsporten og vagterne, der stod og kiggede ligegyldigt frem for sig. Først da de var ude over broen og nåede Esplanaden, hvor de var uden for overvågningskameraernes aktionsradius, henvendte Hemmingsen sig til Jasna.

-Hvad syntes du om mødet? Spændende ikke?

-Jo, meget. Jeg skal sørge for at få en kopi af videoen. Så jeg arbejder ude i eftermiddag. Der er en, jeg skal mødes med. Han har allerede bekræftet, at han har tid til kaffe. Jeg skrev til ham inde fra møderummet.

-Du er prof, smilede Hemmingsen. Hvordan syntes du, at jeg spillede?

-Fem stjerner ud af fem mulige. Måske Kirk kunne tænkes at ville vurdere det på en anden skala. Mon ikke han sidder og river sig i håret over, hvordan du var så rolig. Han leder sikkert allerede efter sin læk.

Jeg håber, du har beskyttet hende mod afsløring?

-Bestemt, hun er næsten lige så dygtig som dig. Ikke helt. Men mindre kan også gøre det. Hemmingsen smilede drenget. Hun huskede det fra tidligere. Han var altså på den igen.

-Tak, jeg gør mit bedste.

-Det ved jeg. Men ved du også, at du spiller hasard med din karriere, hvis du bliver sammen med Noah. Han er ved at blive en belastning. Noget skal ske.

-Men sagde du ikke lige, at du havde sendt ham på opgave

...

-Jo, det sagde jeg. Men det ved du udmærket godt, at vi ikke har. Det der inde var af hensyn til vores positionering. Jeg har ingen hemmeligheder for dig.

-Så du har ikke ...

-Nej, lad nu være med at spille piget. Det behøver du ikke her i denne bil.

-Selvfølgelig ikke. Så jeg må hellere fortælle dig en rigtig nyhed fra den virkelige verden.

-Nej nej nej, du sidder ikke nu og siger, at du er gravid. Hold nu op. Ikke lige nu. Kan du ikke vente et par år?

-Med at sige det? Man skal jo sige det, inden det kan ses, for at det virker bare en lille smule troværdigt, så man ikke holder på sine hemmeligheder, drillede Jasna.

-Jamen for helvede da. Hvornår?

-Hør nu her, jeg er ikke gravid.

-Pyha, men hvorfor siger du det så?

-Det gjorde jeg da ikke, mister Craig. Du sad og lavede falske følgeslutninger. Baseret på fordomme om kvindelige medarbejdere i en vis alder. Udover at det er i modstrid med personalepolitikken, er det også slapt detektivarbejde. Jasna smilede til manden ved siden af sig, der af gammel vane holdt krampagtigt fast i rattet på bilen, selv om han var chauffør i en selvkørende model. Han kunne derfor sagtens have kigget på sin samtalepartner, mens de kørte og evt. have lampet hende en eller grebet fat i hendes hår. Men det blev ved ratfastholdelse og

stift fokus på kørebanen foran dem. De havde bevæget sig forbi det aldeles vidunderlige og helt enestående Gefionspringvand og var på vej ud mod havnefronten, hvor der af gode grunde befandt sig flere cykler og gående end biler.

-Hvad er din nyhed så, fik Hemmingsen fremstammet, mens han slap rattet med den ene hånd og vendte sig halvt om mod Jasna.

-At jeg også er tilmeldt Shelley-programmet. Noah har tilbudt mig en friplads eller betalt gebyret. Jeg skal snart til undersøgelse og have lagt min personlige plan. Så jeg kan arbejde flittigt og loyalt for dig og tjenesten i mange mange år, måske uendeligt. Er det ikke skønt?

Bilen bremsede op med en højere lyd end Jasna troede, sådan en biltype kunne frembringe. Hemmingsens mund stod åben og matchede de opspilede øjne. Det så ud, som om der ville gå nogle minutter, inden han ville være i stand til at sige noget igen. Hun lagde derfor blidt sin hånd på hans underarm og kiggede ham ømt i øjnene, mens hun ventede på, at han tog informationen ind og blev klar til at høre hende forklare sammenhængen for ham.

Kapitel 5 – Arti

I de blindes rige er den enøjede konge

-Noah, der er noget, jeg godt vil spørge dig om, for jeg tror ikke, at jeg forstår de andre i projektgruppen ovre på mit institut. Det kan være, at du gør. Vil du hjælpe mig, inden vi går i gang med at udveksle viden? Arti stod og ventede på ham i sit arbejdsværelse på instituttet og var meget ivrig.

-Gerne. Hvis jeg kan.

-Godt, tak. Sagen er, at jeg spurgte min vejleder, hvornår det danske parlament tager stilling til, hvem der skal have adgang til kvantecomputeren, når den er udviklet færdig og kan bryde de mest komplekse krypteringer og koder. Er det ikke et relevant spørgsmål? Men han grinte og sagde, at han elskede brune blondiner. Var det ikke et mærkeligt svar? Ville du på DTU også svare en samarbejdspartner på den måde?

-Det håber jeg virkelig ikke, at jeg nogensinde har gjort. For der er flere problemer i hans svar. Hvis jeg skal fortolke indholdet, er det sandsynligvis, at han ikke mener, at det danske parlament vil behandle sådan et spørgsmål. Den anden del af hans svar viser mere, at han er et dumt svin, som burde skamme sig.

-Ja. Men skidt nu med det. Jeg forstod godt det med, at jeg burde være lyshåret og blåøjet for at passe ind i hans forestillingsverden om, hvordan uintelligente kvinder skal se ud, når jeg stiller et naivt spørgsmål, der rammer langt forbi skiven. I hvert fald den skive, som han har fantasi til at forestille sig. Men hvorfor er det dumt at spørge til parlamentets sagsbehandling og lovgivningsarbejde, når alle ved, at kvantecomputeren vil skabe gigantiske forandringer, og at det derfor overhovedet ikke er ligegyldigt, hvem der mestrer den?

-Alle ved det ikke, Arti. Du ved det. Jeg ved det. Og enkelte andre. Langt de fleste mennesker har ikke hørt det fjerneste. Enkelte har hørt eller læst en overfladisk artikel om emnet og hæfter sig blot ved, at sådan en computer er hurtig, altså at den kan bearbejde data mange gange hurtigere end en almindelig computer og selv en supercomputer. Det er bare sådan, at de fleste ikke ved andet om en supercomputer, end at den er god til skak og vil slå de fleste brætspillere. Det er de færreste, der tager en ny computertype særligt seriøst. Derfor virker det i din vejleders perspektiv som fuldkommen urealistisk, at kvantecomputerteknologi vil have politikernes interesse.

-Altså fordi de ikke er oplyste om, hvilke kræfter der står til at forandre samfundet, mener du?

-Ja, det er min fortolkning af hans udsagn. Og det med blondiner i forskellige farver ...

-Pyt med det. Det har jeg ikke tid til at beskæftige mig med. Han må betragte mig, som han synes. Jeg kan bare slet ikke glemme det med politikerne. Hvad er de da optagede af?

-Ja, det kan du have ret i. Det burde være top of mind hos enhver landspolitiker, der ønsker at skabe forbedringer og bekæmpe trusler mod samfundet.

-Vil det så sige, at de ikke har nogen som helst anelse om, at du i dit projekt arbejder på at skabe verdens mest sikre it-systemer, som ikke kan hackes af nogen som helst, og at du samtidig vil kunne bryde enhver krypteret besked fra landets fjender.

-Nej, det tror jeg virkelig ikke, at de ved noget som helst om.

-Er det fordi, de kun har øjnene rettet mod Bohr-instituttet og tror, at vi kommer først, eller fordi de er mest interesseret i vores fokus på sundhed og adfærd og samfundets indretning?

-Beklager, men jeg tror lige som din vejleder, at vores fag, og det vi pusler med, ligger milevidt fra politikernes interessefelt.

-Pusler med ... er du da ikke rigtig klog, kære ven ... det drejer sig da om fremtidens samfund og hvordan det bliver

indrettet ... hvem der bestemmer ... og alt muligt ... det er jo noget af det vigtigste der findes ... hele samfundet og alle mennesker kan styres med kontrol over kvantecomputerne ... hvad skulle være mere vigtigt ...

Arti var meget entusiastisk, bemærkede Noah, og følte sig pludselig helt gammel ved siden af denne begavede og idealistiske kollega, som han bestemt ville blive ved med at arbejde sammen med. For hvis nogen udover ham selv kunne få gjort en kvantecomputer til et instrument til glæde for menneskeheden, og ikke imod den, så var det hende. Samarbejdet virkede perfekt. Han med overblikket og hun med en arbejdskapacitet af den anden verden. Han måtte sørge for, at hun ikke blev desillusioneret.

-Du har så meget ret, sagde han med al den overbevisning, som han kunne mobilisere. Der er bare det med politikerne, at de helst vil tage sager op, som det er lettere at forklare befolkningen, noget som virker vedkommende lige her og nu. Som kan relateres til hverdagens gøremål. De store emner tages op i andre fora.

-Hvilke?

-Tja, det eh ...

-Men er det ikke vedkommende, om en eller anden stat, en udemokratisk organisation, en kriminel gruppering eller et psykopatisk individ med store økonomiske midler skaffer sig magten over Danmarks elforsyning for eksempel. Hvis man kan slukke for strømmen i ti uger, eller bare to. Hvis bankerne ikke kan lave overførsler. Hvis man ikke kan bruge sin computer, sin mobiltelefon eller se tv.

-Ja, så bliver der ballade, smilede Noah, som forstod på Artis eksempler, at hun vidste, hvad de fleste kan forholde sig til. Men nu har Facebook og Apple jo datacentre over alt i verden, så ...

-Ja ja ja, kloge, men hvis jeg slukker for elnettet i blot denne her lille by, hvor vi er nu, kan du ikke lade dine eldrevne apparater op. Du kan ikke køle din mad i køleskabet, og de fine

elbiler kan ikke starte, selv elcyklens dage er talte. Du kan gå rundt til dine andre mørklagte bekendte og undersøge, om de vil lukke dig ind, eller om de allerede har gravet sig ned i egen depression eller render rundt ude på gaden for at skaffe sig den sidste kolde liter mælk og et brød, der ikke er råddent. Måske hamstrer de konserver i forretningerne eller stjæler det hos de naboer, der gør mindst modstand eller slet ingen modstandskraft har. De er måske i gang med at bevæbne sig for at kunne forsvare sig mod de bander, som snart vil tage magten i kvarterne. Eller de bliver selv en gadebande. Du kan ikke ringe til politiet, for deres telefoncentraler virker ikke, sendemasterne virker ikke uden el, og din egen mobil bliver hurtigt flad, også selv om du har et ekstra batteri eller to liggende. Det giver dig kun et minimalt forspring, og hvem ville du ringe til? Om hvad? Civilisationens fernis ryger lettere af nogle end andre. Og man kan kun gyse ved tanken om, hvem der vil vinde på den korte bane, og hvem der er helt forberedt på en alle-mod-alle kamp fra gadehjørne til gadehjørne.

-Nu lyder du som en prepper?

-Det kan være, men det er ikke pointen. Man kan forberede sig på at få et forspring. Klare sig et par dage, uger eller måske en måned. Men det er ikke dér, hunden ligger begravet. Er det ikke sådan I siger?

-Jo, du har hurtigt fanget vores fantastiske metaforer, smilede Noah opmuntrende til sin unge ven og kollega. Han havde aldrig set sådan et brændende engagement. Intelligensen kunne han genkende fra hendes bror, Aakil, men han havde gået mere stille med dørene, fordi han så gerne ville passe ind, og havde opdaget at for tydelig begavelse blev til et socialt minus. Han arbejdede derfor med sine opdagelser for sig selv, og gav kun noget af sin viden fra sig til Noah og de andre i gruppen i mindre bidder, så han ikke stak for meget ud. Det havde professor Valentin opdaget, og han stjal derfor hans algoritmer og skaffede sig et forspring inden for kryptologien. Noah havde selv haft lejlighed til at orientere sig i Aakils computer,

da den blev fundet i kælderen i Valentins hus, men ikke i ret lang tid, inden politiet overtog den og senere leverede den til hans efterladte. Det ville sige Aakils og Artis fælles forældre. Noah spekulerede på, om Arti havde fundet flere interessante algoritmer på sin brors computer eller andre optegnelser, som Valentin ikke havde opdaget eller nået at gøre brug af. Han kiggede på Arti, som havde mere at fortælle.

-Det drejer sig om at udvikle kvantecomputeren til at arbejde i demokratiets tjeneste. Det vil sige alle menneskers bedste interesser. Jeg er vokset op i verdens største demokrati, og her i vesten er det næsten som om, I er ved at glemme, hvor meget demokrati, frihed og menneskerettigheder betyder. At den slags skal beskyttes, for at jeres samfundsindretning kan beholdes og udvikles yderligere til fordel for de mange, og ikke kun for de få. Tænk, hvis kvantecomputeren falder i de forkerte hænder. Det kan blive enden på demokratiet og den vestlige levevis. Tænker du slet ikke på det? Det gør jeg hele tiden. Hver eneste dag.

Arti holdt inde, men kun for at få vejret og belægge sine ord fornuftigt, så det ikke lød som om, hun var ved at miste besindelsen. Efter et øjeblik var hun klar til at forklare mere.

-At overlade kontrollen med kvantecomputeren til højstbydende vil svare til at undlade at tage sig af andre katastrofer, som truer menneskeheden eller dele af den. Vi vil jo sørge for at bygge dige ved vores kyster, hvis storme og oversvømmelse truer dem, der bor tæt på. Vi vil sørge for at skaffe beskyttelsesudstyr, hvis en epidemi hærger os. Vi vil gøre modstand, hvis en fjendtlig hær angriber os, forudsat at vi har husket at skabe et ordentligt forsvar. Vi vil argumentere mod politiske bevægelser, der opfordrer til had, racisme og andre urimeligheder, i hvert fald nogle af os. Vi vil på alle områder bekæmpe trusler mod menneskeheden ...

-Jeg er helt enig, Arti. Vi må finde en god måde at gøre opmærksom på kvantecomputerens betydning i samfundet, ja, i hele verden. Og ikke betragte den som universiteternes eller

nørdernes private legetøj. Det er ikke teknik for teknikkens skyld. Som du så overbevisende siger.

-Men er du rigtigt enig, eller taler du mig bare efter munden? Arti kiggede så intens på ham, at det gjorde ondt i øjnene at gengælde hendes blik. Hendes øjne lyste af engagement.

-Det er jeg. Jeg har allerede sagt, at du vil få en Nobelpris. Jeg har også sagt, at jeg med fornøjelse og stolthed vil være din chauffør, når du skal køres til og fra prisoverrækkelsen. Og på det tidspunkt vil alle lytte til dine ord. Til dine meget kloge betragtninger. Du vil få alle medier i tale og vil blive inviteret som rådgiver til alle de parlamenter, som du vil rådgive.

-Men vil de lytte med åbent sind?

-Det er op til dig. Jeg tror mange vil lytte og være enige med dig.

-Så du vil overlade det til en ung kvinde fra Indien at ruske op i alverdens magtskyge og uoplyste mennesker.

-Hvorfor ikke. Hvem skulle ellers?

-Vil du hjælpe? Sådan rigtigt. Ikke det der pjat med at være chauffør. Skal vi arbejde helt tæt om det her?

-Ja, selvfølgelig. Jeg er med dig.

-Yes, vi skal vise alle sammen, at kvantecomputeren er den største samfundsmæssige udfordring, som verden nogensinde har set. Den er et sociologisk eksperiment, som vil teste folks sindelag for alvor. Findes der flere gode end onde hensigter, og er der tilstrækkeligt mange, som vil det sociale frem for det individuelle. Er vi egoistiske møgdyr eller sofistikerede, sociale og samfundssindede borgere, der formår at finde en ekstra dimension af medmenneskelighed frem, når krisen kradser for alvor?

-Er det virkelig dét, dit sociologiske eksperiment med kvantecomputeren skal afdække på Bohr Instituttet? Det er endnu mere ambitiøst, end jeg troede.

-Ja, selvfølgelig. Men jo ikke som et internt eksperiment. Eller et med snævert teknologisk fokus om at påpege, hvor hurtigt den kan behandle data i forhold til andre computere.

Det er ikke en pisse-længst konkurrence, men et spørgsmål om samfundets indretning. Derfor er tricket at designe et relevant forsøg. Vi bøvler helt vildt med at finde en tilpas lille skala, som stadig har en realistisk setting, så det ikke bliver reduceret til en slags tv-showformat, hvor man ikke kan mærke det ordentligt, men kun bliver beskuer til en aktion, som man på forhånd ved er tidsbestemt og irrelevant for én selv. Det her er så multivigtigt, at vi ikke må platte forsøget eller gøre det til en sag om mibs, qubits og teknik.

-Jeg forstår din desperation. Når man ved mere end andre, kan man næsten ikke være i sig selv. Men husk, at du har et megastort ansvar for, at din viden ikke falder i hænderne på de forkerte.

-Det er godt, at jeg har dig at vende tingene med. Kan vi ikke forene kræfterne mellem DTU og Bohr? Det virker på en måde dumt, at vi kører hver vores vej med en teknologi, der er så vigtig.

-Vores samfund er bygget på en ide om, at konkurrence skaber fremdrift. Og måske også noget om, at man ikke skal lægge alle sine æg i samme kurv. Hvis du forstår den reference?

-Det gør jeg skam. Lad os aftale at tale endnu mere sammen, gerne hver uge. Hvordan går det for resten med din datter? Endte det med, at hun flyttede hun ind hos dig?

-Det gjorde hun, ja. Noah sænkede blikket. Han prøvede at fortrænge det. Og det var lykkedes under hele den positive samtale med Arti. Indtil nu. Han gjorde ikke noget videre forsøg på at skjule sin desperation, da han vidste at det ikke nyttede over for Arti, der havde en fantastisk intuition og alligevel ville kunne gennemskue hans sindstilstand.

-Undskyld at jeg bringer det på bane, men hun virkede så moden ... Du kan ikke have været særlig gammel, da du blev far. Det må have været længe før, du studerede sammen med Aakil og de andre?

-Ja, jeg var ung, men dog ikke så ung, som man skulle tro, og som du forestiller dig. Faktisk er det ikke mere end syv år

siden, jeg for venskabs skyld blev sæddonor.

-Vil du bilde mig ind, at din datter kun er syv år eller yngre? Arti sendte Noah et mildest talt skeptisk blik og et øjenbryn løftet så højt, at hendes ansigt blev helt fordrejet.

-Jeg ved det. Det er helt crazy, det her. Men jeg tror det skyldes, at hun er vokset superhurtigt, nærmest dobbelt så hurtigt som et rigtigt barn, eller hvordan vi nu skal formulere det. Jeg har talt med Oscar, der stod for donorbørnene, og han har en teori om, at der opstod en tumor på grund af gen-terapien og den biokemiske behandling. Tumoren trykker på hypofysen og har fået hendes vægt til at gå amok. Individets udvikling bliver simpelthen accelereret, også hjernens, så de her børn er blevet meget hurtigt udviklet og forsynet med en ekstra høj intelligens.

-Og hvordan påvirker det så det psykiske og mentale?

-Spørg mig ikke. Jeg er bange for, at der ikke er forsket meget i fænomenet. Af indlysende årsager. Men det virker som om de analytiske evner er stærke, og at det er så som så med de empatiske.

-Så vi er vidner til et eksperiment på nærmeste hold? En slags moderne Frankenstein-syndrom med andre ord.

-Det er jeg også seriøst bange for. Hunderød hvis jeg må sige det, som det er. Jeg frygter, hvad min tankeløse sæddonation kan føre til.

-Hvor mange donorbørn var det du sagde, at der blevet sat i verden?

-Oscar sagde, at det var mindst syv, og at de blev spredt over mange byer af sikkerhedsmæssige årsager.

-Hvem fører kontrol med dem efter Charlott Valentins projekt døde hen?

-Øh, det er der ikke rigtigt nogen, der gør længere. Men tak for at du bekymrer dig. Jeg er meget i vildrede med, hvad jeg skal gøre. Har du et forslag eller to?

-Ja, du skal selvfølgelig finde dem.

-Arkiverne er væk. De blev ikke reddet med ud af Villa

Bleu, og Oscar kan ikke huske hverken adresser eller navne. Han synes vist heller ikke, at det er så væsentligt at fokusere på.

-Så vi må bare at vente og se, om der dukker flere Duanaer op hen ad vejen?

-Gud forbyde det, eller hvem der styrer den slags, sukkede Noah.

-Jeg er bange for, at dette ligger langt ud over gudernes kompetenceområde, svarede Arti.

Kapitel 6 – Duana og Isabella

Der findes en meget simpel løsning på generationskløften

Duana strakte benene ud i badekarret og lod det varme vand løbe ned over sin krop, mens hun drejede sig rundt, for at det kunne ramme hende så mange steder på kroppen som muligt. Hun elskede lyden af det rindende og plaskende vand og den varme fornemmelse, når det ramte hendes hud. Hun skruede op for varmen og styrken, så nydelsen blev maksimal. Vandet skulle blive ved med at løbe, for lige så snart det blev stille, var det uinteressant. Fladt og hurtigt lunkent. Stillestående som døden selv. Bevægelse er liv og en nødvendighed. Hun havde taget sin såkaldte fars badeværelse i brug, så snart de var ankommet til hans lejlighed efter det ømme møde på hans kontor, hvor hun havde overtalt ham til at lære hende bedre at kende. Han var selv kørt igen og lod hende alene i lejligheden. Ham om det.

Det var af mindre betydning, at vandet på et tidspunkt begyndte at løbe ud over kanten og ned på gulvet. Det var ligesom en naturlig følge af, at badekar blev bygget så små, af indskrænkede mennesker vel. Det kunne vel ellers ikke være så vanskeligt at begribe for selv mennesker med små hjerner, at badekar skulle være store for at opfylde deres formål. Kun pedanter som forældre brugte energi på at gå op i, at vand skulle blive inden for definerede kanter af kar. Gu skulle det da ej, det skulle bare blive ved med at løbe, indtil hun, Duana, og ingen andre, besluttede, at det skulle stoppe. Det skulle det ikke lige nu. Hun stod ud af karret og tørrede sig.

Men når det var så vigtigt for dem, kunne de bare tørre vandet op, hvis det ikke måtte ligge på gulvet. Det var ok med hende. Og det gjorde de da som regel også. Hendes plejemor havde brugt uforståeligt meget tid på at skælde og smælde over,

at Duana lod vandet løbe ud over kanten. Det var stort set hver dag, hun måtte høre på hendes råberi om dette trivielle emne. At hun orkede. Duana havde flere gange bedt hende holde op med at tale om det. Nogle gange havde hun måttet slå og sparke hende for at flytte hendes fokus fra denne besættelse af væske på gulv. Det var sygeligt, og til sidst var det blevet for meget med alt det brokkeri. Så hun havde sat en endelig stopper for det.

Duanas egen historie beviste meget tydeligt, at forældre virkelig havde meget vanskeligt ved at indpasse sig i den nye verden, hvor de ikke rigtig havde noget at skulle have sagt eller repræsenterede nogen samfundsmæssig værdi længere. Det var jo et faktum, at mennesker over fyrrer var fuldkommen overflødige. Medmindre de besad en specialkompetence, som skulle bruges. Det var trods alt de færreste. Hun var dog lidt i tvivl om Noah og hans særlige it-evner og især hans adgang til de enorme mængder af databehandling, der lå inden for kvanteteknologien. Hun skulle i hvert fald bruge en eller anden. Så hvorfor ikke sin far? Hun skulle bare have styr på ham. Der var også den indiske kvinde, som var en mulig arbejdskraft, og hun var nok en mere langtidsholdbar løsning, funderede Duana.

De fleste voksne var begyndt at se skriften på væggen. At deres vigtigste opgave var at give deres børn muligheder. Det gjorde de i det små ved at lade børnene overtage de bedste værelser i huset, mens de selv flyttede ind på et lille kammer eller ud i haveskuret. Næste skridt var typisk at overlade betalingskortene til børnene. Duanas mor havde selv foreslået, at Duana kunne overtage det store værelse med tilhørende bad, mens hun selv sov og opholdt sig på det lille kammer, som en eller anden hjernedød arkitekt i en tidligere tidsalder havde forestillet som det ideelle sted for et barn at vokse op. Det var ikke rart at tænke på, hvad der egentlig havde foregået i deres hjerner den gang. Duanas mor havde fortalt, at man mente, at børn følte sig mest trygge i små rum, fordi det mindede dem om deres fostertilstand. Hvad skal man lige mene om sådan noget sludder? Duana var målløs, da hun hørte det første gang

og kunne stadig blive ophidset over den respektløse opfattelse af, hvordan et menneske på vej frem i livet var blevet behandlet.

Det var bare for utroligt, hvordan det var lykkedes at hjernevaske en hel generation. Børn havde lige så lidt som ulve, løver og tigre behov for at være lukket inde i et lille bur. De havde behov for masser af albuerum. Plads til at jage og slå ihjel på. Derfor havde hun sat tingene på plads hjemme hos sig selv og taget det store værelse og stuerne i brug. Hendes mor kom ud i køkkenet, når hun skulle lave mad til hende og hendes venner i Gen Zen, som der efterhånden blev flere og flere af. Det var hende selv, der havde etableret gruppen, som støttede andre børn i at skabe en verden i bedre balance. Hendes mor havde forholdsvis hurtigt indset, at det var bedst for hende at blive på værelset, når hun havde lavet mad og ryddet op efter sig. I starten havde hun givet udtryk for nogle forældede fordomme om, at børn skulle gøre, hvad deres forældre sagde. Men det var ligesom en opfattelse, der hørte fortiden til. Duana havde husket hende på, at hun selv havde den livsfilosofi, at børn er det mest betydningsfulde og det mest meningsfulde at beskæftige sig med for en voksen. Fint, så ind på dit værelse og bliv derinde, indtil jeg har brug for dig uden for værelset. Så får du besked.

Det havde faktisk kun været nødvendigt at understrege pointen få gange ved at blive korporlig. Første gang havde hun fået et spark i mellemgulvet, så hun havde mistet bevidstheden et øjeblik. Og en anden gang havde hun været så meget ude af kontrol, at Duana havde tilkaldt et par venner, så de sammen kunne sætte hende på plads. Det havde kun taget en enkelt aften at skabe enighed om, hvordan husreglerne skulle være. De havde placeret hendes mor på en stol med nogle bånd om hænderne og fødderne, så hun ikke løb væk, mens de indprentede hende reglerne på en enkel og pædagogisk måde. Hun var helt frisk bagefter og havde på ingen måde taget varig skade af de par snit i underarmene og på maven. Det var kun overfladiske skrammer, som skulle tydeliggøre alvoren og forhindre, at det

blev nødvendigt at gentage beskederne på en dybere måde.

Der var dog eksempler på nogle forældre, som havde vanskeligt ved at tilpasse den nye orden. Så de må have klarere besked. I slemme tilfælde af manglende tilpasning blev de nødt til at give forældre en elektronisk lænke på, så de kunne være sikre på, at de ikke foretog sig noget dumt, når de var uden for huset eller uden for almindeligt opsyn. Duana var ikke så begejstret for at medicinere forældrene for at berolige dem, for det blev let for vanskeligt at ramme en balance, så de stadig var friske nok til at passe deres arbejde og huspligterne. De blev let for apatiske ved medicinering. Det var derimod en eminent effektiv metode, når de ikke længere var nødvendige. Men det var en helt anden snak.

Kontrol og konsekvens var vejen til at få skabt en verden, hvor de bedst egnede fik mulighed for fuld udfoldelse. Det var en logisk nødvendighed, at de øvrige måtte vige pladsen. Dertil kunne man passende bruge det udbredte motto: lad børnene komme til mig eller den mere tidssvarende: børn kommer altid i første række, og der må derfor ikke ske noget ondt med mine børn. Hvem havde nogensinde sagt, at de gamle skulle have fortrinsret for børnene. Så egentlig var det et consensuspil. Alle var enige. Et spil der bare aldrig rigtig var sat i gang. Selv de højtråbende skolebørn, der rundt om i Europas storbyer og på konferencer med stort medieopbud gav den som klimaaktivister og mente, at de voksne magthavere bare snakkede og ikke foretog sig noget som helst fornuftigt for at gøre noget ved verdens problemer, blev ved med at appellere til de selvsamme voksne om at løse problemet. Den slags nonsens kunne man godt blive træt af at iagttage. Problemet skulle naturligvis ikke løses af problemmagerne selv. Problemmagerne skulle fjernes. Bare fjernes. Dur ikke, væk, som man sagde i gamle dage, hvis man var en rigtig beslutningstager med ben i næsen. Ikke bare sådan mentalt ved at man ignorerede dem eller opsagde dem fra deres job og lukkede for deres adgang til medier. De skulle væk, helt væk. Ikke mentalt annulleres, men holde op med at

være. Der var en gang en masse gamle, men nu er problemet løst, var en nem huskeregel for Gen Zen-bevægelsen.

Den mest effektive måde er naturligvis, at hvert enkelt barn ordner sit eget problem, altså eliminerer sine forældre og eventuelt andre i stamtræet før dem. At det ansvar påhviler ethvert barn af fremtiden, er det enkle grundlag for al fornuftig forandringstankegang. Så bliver der plads til alle væsentlige.

Duana havde ikke blot påtaget sig sit samfundsansvar ved at eliminere sin mor, som hun havde boet hos, fra hun var lille og ingen far havde. Hun havde også stillet sin viden til rådighed for alle de børn, der ville sikre klodens fremtid. Bevægelsens navn er Generation Zen, eller bare Gen Zen, og den fik stadig flere tilhængere, som støttede hinanden i at skabe en klode for livskraftige mennesker. Var man over 40 år, var tiden løbet ud. Alle medlemmer skal vælge sig et navn med en personlig betydning og glemme alt om det navn, som deres forældre har påtvunget dem i deres bestræbelse på et eje, kontrollere og hjernevaske deres barn og forme det til en verden, der er i stykker.

Duana havde valgt sit navn efter inspiration fra verdens første forfatter, Enheduana, som så sig selv som verdens hersker over alle magter. Hun havde forkortet navnet, så det er nemmere at huske og udtale.

Hun tog sit tøj på og overlod badeværelse og den forhøjede vandstand til dem, der eventuelt ønskede sig vandet tørret op. Det havde tilsyneladende temmelig hurtigt bredt sig til lejlighedens øvrige rum, der forekom stort set lige våde med tæpper, der sejlede rundt, og møbler der soppede i sæbevand. Det betød ikke så meget, for Duana havde støvler på. Hun skulle nå noget mere her til eftermiddag, inden hun vendte tilbage til farmand, der skulle lære, hvordan det var at have børn. Især når man så lemfældigt som Noah Nellemann havde tilladt sin sperm og sine gener at blive brugt til at gøre livet surt for jeg ved ikke hvor mange børn, der blev konstrueret som simple reservedele til bare en bestemt kvinde med almagtsfantasier.

Han havde noget at lære.

Hver ting til sin tid. Nu gik turen til Forhåbningsholms Alle, hvor en person lige om lidt ville få et af sit livs helt store overraskelser.

-Hey farmor, sagde Duana højt og skubbede sig vej ind i lejligheden, da døren blev åbnet af den uforsigtige beboer, der bare låste op, når der blev banket, uden at sikre sig hvem det var. Typisk dansk. Duana havde selv fundet vej ind ad gadedøren, da en anden beboer gik ud og døren ikke nåede at smække, før Duana var på pletten. Hun gik direkte ud i køkkenet, stillede sig midt på gulvet i sin vante position, som altid havde en fantastisk og overvældende effekt på nye bekendtskaber. Lidt efter dukkede lejlighedens beboer op i køkkenet. Hun kiggede forfærdet på indtrængeren, der ovenikøbet havde kaldt hende farmor.

-Min kæreste kommer lige om et øjeblik, han er bare nede i Irma efter havredrik. Så du skal overhovedet ikke prøve på noget. I øvrigt har jeg ingen kontanter eller smykker. Så du kan lige så godt smutte igen.

Isabella forsøgte at se truende ud, men var ikke sikker på, at det imponerede denne ubehagelige person, der nu kom helt hen og stillede sig tæt op ad hende. Isabellas blod frøs til is. Hendes instinkt var at slås mod dette dyr, der havde trådt ind over hendes enemærker. Et ungt dyr. Et væmmeligt møgdyr. Havde hun dog bare fulgt sin venindes råd og lært at slås. Lært noget kampteknik. Hvor ofte havde hun ikke været imponeret over, hvordan Zara havde klaret sig ud at selv de mest håbløse situationer, når hun havde været truet. Men næ nej, Isabella Nellemann havde skam ikke kunnet forestille sig at skulle slås for sin sikkerhed. Hvis bare man var fornuftig, forsigtig og ordentlig ville man altid kunne klare sig verbalt. Isabella følte med alle fibre i sin krop, at hendes livsvisdom blev sat på en alvorlig prøve lige nu. Hun tvivlede på, at hun kunne snakke sig ud af dette overfald.

Hun havde allerede foreslået uhyret at tage benene på nakken med henvisning til, at hendes kæreste snart ville komme ind ad døren og gøre livet surt for den ubudne. Det så ikke ud som om det havde haft nogen som helst effekt, for hun stod som en klippe midt på gulvet og nærmest nedstirrede hende.

-Er du slet ikke glad for at se dit barnebarn, lød det spottende fra det væmmelige væsen.

-Hvad mener du, jeg har ingen børnebørn. Isabella orienterede sig mod flugtvejen.

-Du kan bare løbe din vej, hvis det er det, du helst vil. Men så vil jeg oplyse dig om, at jeg kommer igen en anden dag, for jeg skal tale med dig om noget vigtigt.

-Hvem er du?

-Dit barnebarn. Det er nu tredje gang, jeg siger det.

-Hvad vil du?

-Se, hvordan du ser ud, og hvordan du behandler din familie, for at vurdere, hvor længe du skal være her. Hun smilede, mens hun sagde det, syntes Isabella, men hun var ikke helt sikker. Det svimlede for hende.

-Du ser mig noget opsvulmet ud i forhold til de billeder, jeg har set af dig på Philips computer. Der så du jo smuk ud. Nu ligner du jeg ved ikke hvad. Har du fået meget appetit på det seneste? Eller er dit biohack i udu?

-På Philips computer ... Kender du da Philip? Isabella måtte støtte sig til en stol og var derfor nødt til at tage et skridt længere ind i køkkenet.

-Ja, han er fars bedste ven, så ham har jeg undersøgt grundigt også. Når ens familie ikke går op i én, må man jo selv tage initiativet.

-Og nu leder du efter din far ... Noah ... jeg forstår ikke ... hvordan ... hvem er din mor så ...

-Min mor hed Ophelia Montesquieu og min far Noah Nellemann, og du er er min farmor. Jeg er designet som et hylster til opbevaring af reservedele til Ophelia, men da hun nu er død og borte, er jeg uden betydning. Trist ikke.

-Ethvert menneske har da sin egen betydning, uanset hvordan omstændighederne er. Man kan godt få et dejligt liv, selv om opvæksten har været vanskelig, og man er født med dårlige odds. Det er sådan jeg ser på det, sagde Isabella nu lidt mere på hjemmebane.

-Vil du ikke sidde og have en kop te, fortsatte Isabella. Jeg trænger til at sidde, for som du ser har jeg lidt besvær med kadaveret i øjeblikket?

-Ja, du burde få Shelley til at tage hypofyseproblemerne mere seriøst. Hvor mange med bivirkninger kan programmet holde til, før der opstår uro blandt kunderne? Fem, ti, tyve?

-Jeg skulle nok ikke have meldt mig til programmet til at starte med, for nu hænger jeg på den. Jeg ville jo så gerne bremse alderen lidt, når nu Philip ... Jeg tror, jeg er ved at blive skør af det.

-Det tror jeg ikke, du er ene om, men der findes en meget enkel måde at løse generationskonflikterne på. Det kan jeg vise dig om lidt, når vi har fået den kop te, du talte om.

-Endelig, værsgo at tage plads, så sætter jeg vand over.

-Der er bare en ting, jeg vist ikke forstår, sagde Isabella med ryggen til sin gæst, mens hun hældte vand på el-kedlen. Jeg synes ikke, at Noah kan have kendt Charlott mere end cirka syv år, for det kan da ikke være længere siden, at han besøgte hende sammen med professoren ...

-Det skal jeg forklare dig, så du bliver definitivt befriet for din tvivl om, at jeg taler sandt, svarede Duana prompte og i den samme hårde tone som før. Svaret kom uden tøven, mens hun rettede sig endnu mere op og frem i stolen i retning af Isabella, der dårligt kunne ramme vandstrålen ned i kedlen.

-Nej nej, det behøver du skam ikke, jeg kom vist bare til at tænke højt, forsøgte Isabella sig og var forbandet over sin risikable tankeløshed.

-Sagen er ganske simpel. Jeg og mine medprodukter er hurtigere udviklet end ikke-dyrkede væsener. Både vores krop og hjerne bliver hurtigere klar. Cirka dobbelt så hurtigt, vil jeg

mene, når jeg kigger på andre. Synes du ikke, at jeg mere ligner en på fjorten-femten år end en syvårig?

-Jo, bestemt. Meget fremmelig. Også af en femtenårig.

-Godt så, og den havredrik, som du talte om, må vel snart være her, ik? Ligger Irma ikke lige nede på Gammel Kongevej?

Kapitel 7 – Jasna og Hemmingsen

Jeg tror fandme, at den kører af sig selv

Hans Henrik Hemmingsen blev normalt aldrig bragt ud af balance. Det var hans varemærke at bevare hovedet koldt i enhver situation. Han havde bygget sin succes på denne evne. Tidligere på dagen havde han demonstreret det med al ønsket tydelighed på mødet med Munk, krydret med lidt sjov og ballade, så han for en tid havde en klar overhånd i forhold til sin ligestillede cheffkollega i den konkurrerende tjeneste. Det kølige overblik var efter Hemmingsens mening en topkvalitet i hans branche. Derfor satte han også pris på den, når han opdagede den hos sine løjtnanter som Jasna, der sad her ved siden af ham. Hun kunne altid følge hans tankespor, så de udgjorde en perfekt tandem. Et uovervindeligt makkerpar. Med en lang og gloriøs fremtid foran sig.

Det kom derfor som en mental atombombe, at Jasna, hans fortrolige, havde oplyst ham om, at hun havde meldt sig til det vanvittige Shelley-program, som han faktisk ikke engang havde været helt sikker på eksistensen af, selv om der i efterretningskredse cirkulerede rygter om, at Villa Bleus Gingko-program var genopstået i en ny form. Ikke nok med at Jasna havde slynget lige i hovedet på ham, at hun skulle i behandling for at blive levetidsforlænget, så oplyste hun også, at Noah Nellemann havde betalt hendes gebyr eller sikret hende en friplads. Hemmingsen vidste ikke, hvad der var værst. Hvis en freelance-efterforsker, og godt nok succesfuld kryptolog med kommercielle kontakter, havde råd til den slags gebyrer, var der ugler i mosen. Nu kendte Hemmingsen ikke den præcise gebyrstørrelse, men i Villa Bleu havde det været trecifrede millionbeløb, der skulle til for at blive biohacket til evigt liv. Selv hvis gebyret var lavere nu, ville Noahs officielle indtægter

umuligt kunne dække den slags udskejelser. Og hvis han havde adgang til fripladser, måtte han været helt vildt dybt involveret i det projekt, som nu begyndte at udkrystallisere sig for hans indre blik. Hans blod var ved at fryse til is, og han vendte sig langsomt mod Jasna. Han mærkede hendes hånd på sin arm. Den varmede gennem hans jakke og skjorte og beroligede en anelse.

-Kan du lægge et godt ord ind for mig? Jeg tænker, at det vil være svært for dig at undvære mig i længden. Det krævede al Hemmingsens selvbeherskelse at holde masken og spille sit almindelige overskudsspil.

-Der er ikke meget, jeg ville ønske mig mere, svarede Jasna og lod sin hånd blive liggende på sin chefs arm. Men du behøver ikke spille smart, for jeg ved godt, at det måske ikke er helt i orden. Faktisk vist nok overhovedet ikke. Det værste er, at jeg ikke ved, hvor dybt Noah er involveret. Han vil ikke sige noget om det, andet end at Charlott har testamenteret ham sin formue. Den var vist ret stor. Som tak for at han har doneret nogle portioner sæd til hende. Du skal ikke være morsom nu, please. Jeg ved godt, hvilken bemærkning du har liggende på tungen. Lad være.

-Javel, chef. Beder i stedet om tilladelse til at starte bilen og køre retur til kontoret, og tale om din beslutning på køreturen, mens vi er alene og har mulighed for en fortrolig snak.

Jasna smilede og trak sin hånd til sig. Hun gjorde sig klar til at forklare det, som hun dårligt nok kunne forsvare over for sig selv. At hun havde takket ja til et biohack så vildt, at det virkede urealistisk. Noah havde nærmest tigget hende om at komme med sammen med ham selv og sin mor. Han havde ikke villet svare på, om Zara og Philip også skulle med, men blot slået det hen med nogle bemærkninger om, at han i første omgang havde taget de vigtigste ind. Jasna havde spurgt, om hans bedste ven ikke skulle have tilbuddet, eller om han ville adskille ham fra Isabella. Til gengæld tydede det på, at Jasna havde opnået et forspring i forhold til Zara. Dog var hun ikke

sikker på, om Noah tonede helt rent flag.

-Anmodning accepteret. Du sætter bare i gang, smilte Jasna. Hun elskede deres omgangstone og indbyrdes forståelse. Jeg besvarer alle spørgsmål, men kan ikke love, at svarene lyder lige begavede. Jasna ville elske, hvis han kunne hjælpe hende til at forstå sig selv bedre.

Hemmingsen vendte bilen uden at komme for tæt på de mange fodgængere, der befandt sig på dette sted, og kørte forsigtigt ud ad porten, forbi Gefionspringvandet og fortsatte til højre ad Esplanaden i retning mod Kastellet, som de havde besøgt for et øjeblik siden, selv om det nu virkede som en evighed siden i Hemmingsens bevidsthed. Han kunne også være drejet til venstre ad Amaliegade og videre ad Toldbodgade. Så var de formentlig kommet hurtigere gennem byen, men han valgte med vilje denne vej, så de fik lidt mere tid i bilen, når de om lidt drejede ad Store Kongensgade i retning mod Kongens Nytorv. Her var der næsten altid kø, så det ville give ham mulighed for at tale grundigt med Jasna. Hemmingsen havde stærkt på fornemmelsen, at denne samtale og køretur ville blive endog meget vigtig for dem. Den kunne definere deres begges fremtid, og derfor var det bydende nødvendigt, at han holdt hovedet koldt og fik alle nødvendige informationer ud af Jasna, også for hendes skyld. Han så meget gerne, at hendes arbejdsmæssige fremtid blev liggende sammen med ham. Det hun ville fortælle ham på denne køretur ville afgøre, om de kunne fortsætte deres stormskridt mod at indtage ledelseskontorerne af den samlede danske efterretningstjeneste, når den tid kom.

Han var klar over, at han selv havde mest at risikere, så han måtte veje sine ord meget omhyggeligt. Jasna måtte nødvendigvis ofres, hvis det viste sig, at hendes kæreste og hans egen agent med de specielle kvalifikationer havde bevæget sig ud i noget snavs. Det var meget vanskeligt at forestille sig, men ikke umuligt. Noah var meget anderledes, og Hemmingsen var klar over, at magt og penge før havde korrumperet selv

dem med den højeste moral. Så samtidig med at han ikke anede sine levende råd, måtte han optræde med overblik og for alt i verden bevare sin normalitet på denne køretur. Om nødvendigt måtte han køre endnu en omvej, hvis den forventede køretur på tyve minutter ikke var lang nok. Jasna virkede dog parat til at lægge kortene på bordet, så mon ikke det gik. De måtte klare sig ud af også denne vanskelige situation, som de havde gjort det så mange gange før. Hemmingsen smilede ved sig selv og følte sig klar til samtalen. Han vendte sig lidt mod Jasna og spurgte hende, om hun ville fortælle, hvad hele denne mærkelige historie gik ud på.

Mens de sad tavse i bilen ved siden af hinanden, lod Jasna blikket glide ud på det københavnske gadeliv, hvor der som forventet var masser af fodgængere, cyklister og bilister på hver sine sektioner af de offentlige arealer, sikkerhedsmæssigt adskilt, men ikke mere end at der hele tiden kunne opstå farlige situationer. Alle trafikanter havde tilsyneladende den opfattelse, at de selv skulle have fortrinsret til at komme uhindret frem. Turister, børnefamilier og forretningsfolk i skøn forvirring. Den sidstnævnte kategori var domineret af den konventionelle slags, som var på vej til eller fra Mærsk, der havde sit karakteristiske hovedkontor liggende her over for Gefionspringvandet og med passende kort afstand til vandet, der var og blev virksomhedens element, som de sejlede tyndt med containerskibe og alle de mere eller mindre unødvendige varer, som skulle frem til de købelystne modtagerne. Tidligere havde virksomheden boret flittigt og indtægtsgivende i det blå element for at hente olie op fra havets undergrund. Jasna bemærkede lidt længere fremme to voksne, der gik tur med en klapvogn, der så mærkværdigt stor ud. Enorm var den. Det så ud som om der sad et barn, der efter hendes begreber var langt over klapvognsalderen. Og det så ud som om begge forældre var nødt til at skubbe det velnærede pigebarn eller drengebarn eller non-binære menneske på elleve-tolv år frem i trafikken, mens det nød en iskage og lyttede til musik i sine dyrtudseende hovedtelefoner. Hun kunne ikke